

Det er dagen jeg har gledet meg til gjennom hele videregående. Norskeksamen. Endelig skal jeg imponere en fremmed! På alle de 6 tentamene i løpet av det siste året gikk det helt strålende. Det fantes alltid en oppgave som var vid nok til at jeg egentlig kunne skrive om hva som helst, og bare flette det inn i tema. Norskeksamen kom ikke til å bli noe problem, så mye var sikkert. Det var jo tross alt tidligere eksamensoppgaver vi brukte på tentamen.

Så kom dagen. Jeg sitter ved pulten lengst framme, får oppgaven først av alle. Blar ivrig gjennom den, oppdager at jeg har lest alle alternativene mine, uten å komme til MITT. Den oppgaven som tiltaler meg er ikke i heftet. Enda verre - temaet er kjærlighet. Jeg har lyst til å kaste pc'n i gulvet, rive eksamensheftet i små ruter, hyle og trampe. Dette er ikke rettfærdig. 4 år på videregående, og når dagen endelig kommer så er oppgaven feil?

Det tar to timer før jeg tvinger meg selv til å skrive et reflekterende essay, hvor jeg liksom skal ta opp temaet kjærlighet, men også vise at tankene mine spinner ut fra nasjonalromantiske malerier og den novellen jeg liker dårligst av Frode Grytten. Jeg hamrer på tastaturet, skriver 1700 ord på halvannen time. Bruker en hel time på å lage et overromantisk forsidebilde. Så leverer jeg digitalt, smeller eksamensheftet i handa på eksamensvakten og kjører i 120 km/t hjem.

Jeg bestemmer meg for å prøve å tegne, få opp humøret. Idet jeg ser de mange uferdige tegningene får jeg mest lyst til å bare rive de i stykker de også. Hva er poenget med 6 i standpunkt i norsk om man får 5 på eksamen? Jeg slenger mobilen i gulvet og batteri, deksel og skjerm flyr hver sin vei. Jeg bestemmer meg for at det beste er å ta noen brytekamper med dynen min.

Jeg våkner først når han kysser meg. "Hei" utveksler vi. "Trøtt?" spør han. Jeg rister avkref-tende på hodet. Han legger seg ned sammen med meg, og jeg skjønner at vi egentlig kun klarer å prate sammen når vi ligger og slapper av.

"Hva er galt?" drømmer jeg om at han skal spørre, men han gjør ikke det. Han har ikke lyst til å høre om masse dårlige ting, når han har nok med å holde sine egne skygger unna. Derfor må jeg starte.

"Eksamen gikk til helvete". Han ser litt lettet ut, det kunne vært langt verre. "Hvorfor? Skryter ikke du av at norsk er lett som en lek?" Kanskje er han til og med litt nysgjerrig når han spør. "Fikk en teit oppgave. De ba meg om å skrive om KJÆRLIGHET!" svarer jeg, og prøver å formidle hvor ille det står til.

"Men du kan jo kjærlighet." sier han, kanskje til og med litt paff. "Jeg vet ikke hva kjærlighet er engang!" svarer jeg, småsjokkert over at han tror jeg har peiling på det jeg synes er vanskeligst og minst avklart her i verden. "Jo, det vet du. Det er jo bevist at kjærlighet er en frekvens." Dette har jeg ikke hørt om, men jeg hater å la ham tro at han vet noe jeg ikke vet. "Vil du komme på frekvensen min?" tuller jeg tilbake, og skjønner at han allerede har fått meg i litt bedre humør. Kanskje jeg kan kjærlighet.